

semleges országba. Erről a fejleményről értesülve, Mayer augusztus 8-án érintkezésbe lépett Heinrich Rothmunddal, a Külföldieket Ellenőrző Svájci Rendőrség parancsnokával, és svájci beutazási engedélyt kért tőle a csoport számára.¹¹⁴

Az első találkozót augusztus 21-ére tűzték ki, ez egybeesett az első bergen-belseni csoport érkezésével.¹¹⁵ Mivel Mayer nem tudta megszerezni a svájci vízumot Becher és társai számára, a tárgyalásra egy hídon került sor Ausztria és Svájc határán, Höchst és St. Margarethen között, St. Gallentől kb. 20 km-re keletre. Bechert elkísérte segédtisztje és bizalmi embere, Max Grúson SS-Hauptsturmführer, valamint Billitz Vilmos (annak a Weiss Manfréd Műveknek az egyik igazgatója, amelyet Becher májusban szerzett meg az SS számára) és Kasztner. Becher Himmler személyes megbízottjaként beszélt a Brandnak átadott ajánlatról. Mayer viszont azt hangsúlyozta, hogy ő csupán a svájci menekültek támogatására létrehozott alapítványt (Schweizerische Unterstüztzungsfonds für Flüchtlinge) képviseli, amely a Svájcban lévő menekülteknek szánt pénzek elosztásáért felel. Legbefolyásosabb tanácsadói Pierre Bigar, a Svájci Zsidó Hitközségek Tanácsa (Schweizerischer Israelitischer Gemeindebund) egyik vezetője, továbbá ügyvédje, Marcus Wyler voltak. Saly Mayer, megbízatásával összhangban, nem kötelezte el magát a tárgyalás során, ehelyett Becher fejére olvasta a náciq rémtetteit, és követelte, hogy a „németek csukják be végre az istenverte gázkamráikat”. Becher a Brandnak átadott ajánlat szellemében vázolta a német álláspontot, és javasolta, rakják hajóra Amerikában a 10 000 teherautót. Hozzátette, hogy a hajók a szabadon engedett zsidókkal a fedélzetükön térhetnének vissza. Mayer próbaképpen fölvetette Bechernek a pénzbeli ellenszolgáltatás lehetőségét. A találkozó lényegében közeledés nélkül zárult, és Billitznek kellett megmentenie a helyzetet azzal a javaslattal, hogy napolják el a megbeszélést, időt adva mindkét félnek álláspontja felülvizsgálására.

A Budapestre visszatérő Bechert bosszantotta a megaláztatás, hogy egy hídon kellett tárgyalnia. Feltette Kasztnernek a kérdést: miből gondolják „a zsidó világszervezetek vezetői”, hogy képesek lehetnek bármilyen ellenszolgáltatásra, ha még egy svájci beutazóvízum kieszközlése is meghaladja a lehetőségeiket? Himmlernek küldött jelentésében azonban továbbra is derűlátását fejezte ki. Augusztus 25-én írt levelében rámutatott, hogy a zsidók első bergen-belseni csoportjának szabadon bocsátása eloszlatta a zsidó vezetőknek a német ajánlat komolysága felőli kételyeit. Javasolta, hogy mivel a teherautók megszerzése gyakorlatilag lehetetlennek látszik, vegyenek át helyettük semleges országok – Svédország, Svájc, Portugália – útján más olyan árucikkeket, amikre Németországnak szüksége van (krómot, nikkelt, alumíniumot, golyóscsapágyakat stb.). Tolmá-